

farligt som den markstrigeriske Udraaben, vi høre af de medicinske Arkana. Vil man nu ikke gribe hæmmende ind i det første Tilfælde — og det tror jeg ikke Nogen vil —, men stole paa Folkets funde Sands og i hvert Fald lade dem tage Skade for Hængjæld, saa maa man ogsaa afholde sig fra at gaa videre paa den Vej, som en Gang er betegnet ved Forordningen af 5te September 1794. Heri ligger for en væsentlig Del Grunden til den Modstand, jeg reiser mod et Lovforslag af denne Beskaffenhed. Den ærede Justitsminister mente, at jeg befandt mig i Modsigelse med mig selv derved, at jeg mente, at Arkana ikke var skadelig, men dog mente, at man kunde anvende Straffelovens Bestemmelser imod dem. Jeg tror ikke, at jeg har udtalt Noget, der giver den ærede Justitsminister Ret til at uddrage denne Slutning; jeg har ikke udtalt mig angaaende Arkanas Gavnlighed eller Skadelighed i det Hele; men jeg har sagt, at, hvis de ere saa skadelige, som det forudsættes i Motiverne, der, som jeg nu hørte af den ærede Justitsminister, hidrøre væsentlig fra Sundhedskollegiet, maa der være Anledning til i stort Omfang at anvende de Straffeløvsbestemmelser paa Arkanahandel, der staa til Administrationens Raadighed, og naar man ikke har gjort det hidtil, kan man ikke med god Føie kræve nye Straffeløvsbestemmelser; thi saa maa man svare: brug dem, som allerede ere tilstede. — Jeg skal ikke opholde mig videre ved den høitærede Justitsministers Omtale af Enkeltheder, men dog endnu tilføie, at jeg ikke tror, at den ærede Minister, naar han ret overveier den Forklaring, han gav af Definitionen i § 1, vil finde, at han har det tilstrækkelige Middel i denne Paragraf, som han siger. Den ærede Justitsminister mente nemlig, at der ikke blot maatte siges det Arkanum, hvis Bestanddele og Sammensætning ere ubekjendte, men ogsaa „angives at være det“. Som Bevis for, at det ikke var tilstrækkeligt at sige „ere ubekjendte“, henviste den høitærede Justitsminister til, hvad der i Motiverne siges om de tydske Arkana, der jo ikke længere ere ubekjendte, hvad Sammensætningen angaar; altsaa maatte man sœie til „angives at være“. Det Hele kommer altsaa til at bero paa, at Vedkommende i sin Bekjendtgørelse udtrykkelig siger, at Midlet er et Arkanum, eller tilføier noget til sin Anbefaling, som kan tyde paa, at det er hans Mening, at det er det. Dette vil være overmaade let at undgaa. Vedkommende kan da i sin Bekjendtgørelse udtrykkelig fremhæve, at Sammensætningen ikke er nogen Hemmelighed, at den er undersøgt af de bekjendteste og berømteste Autoriteter, og alligevel sœie til, at Virkningerne ere mirakuløse. Man vil altsaa med stor Lethed kunne omgaa den Definition, som findes i § 1, deslign man fastholder den Forklaring, hvortil den høitærede Justitsminister henviste os.

Jessen: Jeg tror dog, at Regjeringen altid

behøver en Undskyldning eller — jeg vil hellere sige — et Forsvar for ethvert som helst Indgreb, der søges gjort i den almindelige personlige Handlingsfrihed. En saadan Indgriben kommer jo i høi Grad tilstede ved dette Lovforslag, og jeg tror derfor, at det var bespøiet, naar jeg fremsatte den Mening, jeg havde om, at der til en vis Grad kan være en Undskyldning eller et Forsvar for, at man her paa dette Bebet vil gjøre et saadant Indgreb i den personlige Handlingsfrihed. Naar jeg mente, at Regjeringens Pligt overfor Befolkningen var fuldkommen fyldestgjort derved, at der udstedes en Advarsel eller en Bekjendtgørelse om, hvorledes de Arkana, som salubødes, vare sammensatte, var det ikke Meningen, at en saadan Bekjendtgørelse skulde have sit Bærb, fordi man stolede mere eller mindre paa, hvad der blev bekjendtgjort fra Justitsministeriets Side, men at den skulde have den Betydning, at Folk derved vare satte i Stand til at tage sig vare. Jeg tror, at det vil være rigtigt at overlade til Folk selv, hvorvidt de ville benytte denne Advarsel eller Underretning eller ikke. I det Hele kunde det vistnok paa mange, forskjellige Omraader være nyttigt, at man mere og mere kom til at sige til Befolkningen: Hjælp dig selv.

Brock: Jeg skal ikke indlade mig paa den principielle Strid, der er bleven reist i denne Sag, idet jeg tilstaa, at jeg væsentlig staa paa samme Standpunkt som den høitærede Justitsminister. Jeg tror, det kan være rigtigt, naar der virkelig hersker Tvivl, at søge Tvivlen opløst, og det er allerede i Motiverne udhævet af den ærede Justitsminister, at den meget vigtige Lovbestemmelse, Nakaten 1ste December 1779, kun gjælder for Kjøbenhavn, og at det er yderst tvivlsomt, hvor vidt dens Bestemmelser kunne finde Anvendelse udenfor samme. Jeg tror derfor, man i det Hele tør anse det for rigtigt at gaa ind paa det foreliggende Lovforslag; men jeg vil tillade mig en enkelt Bemærkning til samme, som den ærede Justitsminister i sit Foredrag gav Anledning til. Der gjøres i Lovforslaget, saavidt jeg skjønner, en høit mærkelig Forskiel mellem gamle Arkana og fremtidige eller nye Arkana. Den høitærede Justitsminister mener, at det er nødvendigt for ham for at kunne værne om Medborgernes Liv at være berettiget til at udstede Forbud mod Arkana. En saadan Magt giver Lovforslaget ham i § 2 med Hensyn til de nu alt eksisterende Arkana, som jeg altsaa vil tillade mig at kalde de gamle. Justitsministeren kan

Rettelser.

Sp. 34, L. 10 f. n.: „altid i“ læs: „efter“.
— 34, L. 6 f. n.: „1 Marts“ læs: „efter Marts“.